

Arrest

nr. 192 033 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2017 met referthenummer 69856.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 oktober 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, dhr. D. L.

1.2. Op 13 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing waarvan verzoekende partij op 18 april 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.10.2016 werd ingediend door:

Naam: T. (...)

Voornaam: J. (...)

Nationaliteit: Nepal

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: J. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Op 17.10.2016 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar Belgische echtgenoot, zijnde dhr.

D., L. (...) (NN. (...)).

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 17.03.2015 te Nepal. Overwegende dat mevrouw de Procureur des Konings H. De Vrij in haar schrijven dd. 28.10.2016 het volgende stelt (zie administratief dossier):

"Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers te Morstel.

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:

-Leeftijdsverschil: meneer is maar liefst 32 jaar ouder dan mevrouw. Meneer heeft een zoon die zelfs 7 jaar ouder is dan mevrouw. Mevrouw zou goed de dochter kunnen zijn van meneer. De ouders van mevrouw hebben dezelfde leeftijd als meneer.

-Snelle gang van zaken: in augustus 2014 hadden ze voor het eerst contact via facebook. Ze hadden een relatie zonder dat ze elkaar gezien hadden. Mevrouw drong aan op een huwelijk, meneer wilde eerst niet huwen omwille van het grote leeftijdsverschil. Meneer reisde op 9 maart 2015 naar Nepal en amper 3 dagen later, op 12 maart 2015, zijn ze reeds gehuwd in de boeddhistische tempel.

-Onwetendheden inzake elkaars personalia: mevrouw vermeldt de oudere broer van meneer niet, ze vermeldt enkel 2 jongere broers van wie 1 overleden zou zijn maar meneer zelf zegt niets te weten over een overleden broer. Meneer weet enkel dat mevrouw reeds getrouwd is geweest maar kan hier verder niets over vertellen, ook mevrouw weet weinig over meneer zijn relatieverleden, zo denkt ze dat zijn zoon geboren is binnen zijn huwelijk maar zijn zoon is van een eerdere feitelijke relatie van voor zijn vorig huwelijk.

-Tradities niet nageleefd: de ouders van mevrouw waren niet aanwezig bij het huwelijk en er werd geen groot huwelijksfeest gegeven.

-Kinderwens: mevrouw heeft gestudeerd voor en gewerkt als kinderverzorgster. Meneer kan en wil geen kinderen meer krijgen. Mevrouw had voorgesteld om te adopteren maar ook dat ziet hij niet zitten. Mevrouw zou dan berust hebben en gezegd hebben dat ze dan meer tijd hebben voor elkaar. Mevrouw is nog erg jong, ze moet nog 26 jaar worden. Alles wijst erop dat ze wel een kinderwens heeft, haar beroepskeuze, de vraag voor adoptie, en daarom is het ongeloofwaardig dat ze geen kinderen wil.

-Bemiddeling: betrokkenen werden aan elkaar voorgesteld door de nonkel van mevrouw die meneer leerde kennen toen hij op vakantie was in Ladakh in 2004.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met artikel 21 W.I.P.R. (openbare orde vereist);

U gelieve dit huwelijk niet te aanvaarden en partijen in kennis te stellen van mijn negatief advies.”

Op 16.11.2016 weigerde de ambtenaar van Burgerlijke Stand te Stekene, na advies van het parket te Antwerpen, de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de Burgerlijke Stand van de stad Mortsel.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. D., L. (...) en mevr. T., J. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde procedure worden ingediend.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier nergens dat betrokkene gewag maakt van de aanwezigheid van enige gezondheidsproblemen. De gezondheidstoestand van betrokkene behoeft dan ook geen overwegingen in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omdat daartoe geen enkele indicatie bestaat in haar geval. Zodoende rest enkel de beoordeling van het hoger belang van het kind en de elementen van het gezins- en familieleven van betrokkene. Nergens uit het administratief dossier blijkt evenwel dat betrokkene een kind heeft.

Wat het gezins en familieleven betreft, dient gewezen te worden op het feit dat uit bovenstaande gegevens en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de erkenning van het huwelijk geweigerd werd omdat uit het advies van het Parket van de Procureur des Konings na onderzoek is gebleken dat het in casu gaat om een schijnhuwelijk, meer bepaald een huwelijk dat niet gericht is op het doen tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap. Bijgevolg is er dan ook geen sprake van een gezinsleven dat beschermd dient te worden en dat door de verwijderingsmaatregel kan worden geschonden. Tot slot dient benadrukt te worden dat – indien het beroep bij de burgerlijke rechter een positief resultaat kent voor de betrokkene – het haar steeds vrijstaat vanuit het land van herkomst een nieuwe aanvraag op grond van gezinshereniging in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, dat hoofdzakelijk is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR).

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“IN RECHTE

Ten gronde: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en schending artikel 27 WIPR.

De aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van het Nepalese huwelijk werd geweigerd met als motivering een verwijzing naar het advies van de Procureur des Konings dd. 28.10.2016 dat werd verleend in het kader van een onderzoek schijnhuwelijk gevoerd door de gemeente Mortsel naar aanleiding van een verzoek tot overschrijving van het Nepalese huwelijk.

In de bestreden beslissing wordt het advies van het Parket geciteerd.

Voor het overige vermeldt verweerster in haar beslissing:

“ Op 16.11.2016 weigerde de ambtenaar van Burgerlijke stand te Stekene, na advies van het parket te Antwerpen, de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon over te schrijven in de registers van de Burgerlijke stand van de stad Mortsel.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen Dhr. D. L. (...) en Mevr. T J. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.”

Verweerder blijkt hier echter te vergeten dat de voorgaande beslissing van de ambtenaar geen bindende kracht heeft t.a.v. de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een eigen bevoegdheid om het Nepalese huwelijk van partijen al dan niet te erkennen en dit conform artikel 27 WIPR. Zij volstaan dan ook niet zomaar het zeer beperkt advies van het Antwerpse parket letterlijk over te nemen, zonder zelf enig standpunt in te nemen of onderzoek te doen.

Door het advies van het parket immers letterlijk te citeren doet verweerster uitschijnen dat de beslissing van de ambtenaar een bindende waarde heeft.

Het advies van het parket dateert van 28.10.2016. De bestreden beslissing van verwerende partij dateert van maar liefst een half jaar later. Minstens het argument van de “snelle gang van zaken” is achterhaald, aangezien partijen vandaag nog steeds een relatie onderhouden en samenwonen. Naar deze samenwoningst werd door verweerster overigens geen enkele controle gedaan: geen woonstcontrole, geen buurtonderzoek,....

Verzoekster is dan ook van mening dat zij zich kan beroepen op een schending van de formele motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij.

Conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de RvV de wettigheid beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en kan aldus nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Uit voormeld artikel 27 blijkt dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het Wetboek IPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld. Verweerster doet hierover echter in het geheel geen uitspraak. Ook blijkt uit voormeld artikel 27 dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR maar ook wat dit aspect betreft, dient te worden vastgesteld dat verweerster hierover in het geheel geen uitspraak doet.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing zelfs niet aan de hand van welk recht verweerster de rechtsgeldigheid en de echtheid van de akte is nagegaan.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. Verweerster kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De verzoekende partij merkt op dat in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan omtrent de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21, noch heeft de gemachtigde zich uitgesproken over de vraag of de akte voldoet aan de voorwaarden die, volgens het recht van het land waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. De verzoekende partij bekritiseert verder dat de gemachtigde door het advies van de procureur des Konings van het parket te Antwerpen letterlijk te citeren in zijn beslissing, doet uitschijnen dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het in Nepal afgesloten huwelijk niet over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand bindende waarde heeft. Zij benadrukt dat de gemachtigde conform artikel 27 van het WIPR een eigen bevoegdheid heeft om het huwelijk afgesloten tussen haar en dhr. D. L. al dan niet te erkennen. Het volstaat volgens de verzoekende partij dan ook niet in de bestreden beslissing letterlijk het advies van de procureur des Konings over te nemen, zonder zelf enig standpunt in te nemen en een onderzoek te doen. Met andere woorden heeft de gemachtigde volgens de verzoekende partij geen (afdoende) afweging gemaakt in het licht van artikel 27 van het WIPR, waardoor de formele motiveringsplicht in het licht van voormelde bepaling werd geschonden.

2.4. Het is niet betwist dat verzoekende partij ter staving van haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van familielid van een Belg, een Nepalese huwelijksakte voorlegde. Aldus speelt in casu artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan.

Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid niet alleen de echtheid van de buitenlandse huwelijksakte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. De gemachtigde kan dan desgevallend met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, diende de gemachtigde, alvorens een beslissing te nemen inzake de ingediende aanvraag tot afgifte

van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, aldus te verifiëren of het huwelijk waarop verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is en kan worden erkend, hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR inhoudt.

De Raad dient op te merken dat de onderzoeksverplichting in het kader van artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid, zoals bijvoorbeeld het oordeel van de procureur des Konings en het al dan niet erkennen door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De Raad merkt tenslotte op dat artikel 23 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de geldigheid van de huwelijksakte.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoekster dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

2.5. De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in de eerste plaats wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde weigert het verblijf van meer dan drie maanden omdat niet is voldaan aan één van de voorwaarden vermeld in voornoemde artikelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook een feitelijke motivering, met name dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat de gemachtigde de buitenlandse huwelijksakte weigert te erkennen.

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR in samenhang met artikel 21 van het WIPR. Hij weigert het huwelijk te erkennen omdat uit het onderzoek blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De gemachtigde verwijst in het bijzonder naar het advies van de procureur des Konings van het parket te Antwerpen van 28 oktober 2016, dat integraal wordt hernomen in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Stekene van 16 november 2016 om de huwelijksakte over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. In het advies van de procureur des Konings, dat door de gemachtigde aldus integraal wordt overgenomen in zijn beslissing, wordt vastgesteld dat de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte wordt betwist "*op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met artikel 21 W.I.P.R. (openbare orde)*". In dit advies wordt derhalve melding gemaakt van het wettelijk kader op grond waarvan de procureur des Konings tot de vaststelling is gekomen dat een negatief advies dient te worden afgeleverd met betrekking tot de rechtsgeldigheid van het afgesloten huwelijk. Met name wordt verwezen naar artikel 27 van het WIPR, in samenhang met artikel 21 van het WIPR. De procureur meent dat de openbare orde exceptie vermeld in artikel 21 van het WIPR van toepassing is, aangezien er gewichtige en overeenstemmende omstandigheden zijn die wijzen op een schijnhuwelijk. Hierbij wordt omstandig gemotiveerd op basis van welke feiten de procureur des Konings tot deze vaststelling is gekomen.

De gemachtigde besluit vervolgens: "*Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingen-zaken het tussen dhr. D., L. (...) en mevr. T., J. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.*" (eigen onderlijning)

Het gegeven dat de gemachtigde zich voor zijn eigen standpunt en beslissing baseert op het advies van de procureur des Konings van het parket te Antwerpen van 28 oktober 2015 en de daarop volgende beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Stekene om het huwelijk niet over te schrijven in de wettelijke registers, leidt niet tot de vaststelling dat hij geen eigen afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 27 van het WIPR en dat de bestreden weigeringsbeslissing aldus niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Zoals gesteld, belet de onderzoekplicht in het kader artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid of daarmee rekening te houden. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde, in het kader van de bevoegdheid die hem ter zake toekomt, zich niet vermag aan te sluiten bij het oordeel van deze andere overheid. Om voormelde redenen kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd in haar kritiek dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde “*bindende waarde*” geeft aan de eerder vermelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en aldus een eigen onderzoeksbevoegdheid ex artikel 27 van het WIPR uitsluit, waardoor de bestreden beslissing niet op afdoende wijze zou zijn gemotiveerd.

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing het volgende wordt vermeld: “*Met betrekking tot de weigering tot erkenning van de geldigheid van de akte kan door middel van een eenzijdig verzoekschrift een beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg overeenkomstig artikel 23 van het wetboek IPR. Het beroep moet overeenkomstig de in artikelen 1025 tot 1034 van het Gerechtelijk Wetboek bedoelde procedure worden ingediend.*”

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekende partij tegen de beslissing om een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen, een vordering tot erkenning kan instellen bij de bevoegde familierechtbank en dit bij eenzijdig verzoekschrift, zoals voorzien in artikel 23 van het WIPR. Dit impliceert dat de gemachtigde erkent dat zijn afweging en beslissing tot niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zichzelf staan en, los van de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 16 november 2016, kan worden aangevochten bij de bevoegde familierechtbank. Dit is conform artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR dat de bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan “*alle overheden*”. Het impliceert verder dat de gemachtigde erkent dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 16 november 2016 en de daarin gemaakte beoordeling pas bindend worden wanneer de vordering tot erkenning in een vonnis van de bevoegde familierechtbank wordt afgewezen als ongegrond.

Verzoekende partij stelt dat het argument van de procureur des Konings dat er sprake is van een “*snelle gang van zaken*” achterhaald is nu de bestreden beslissing een half jaar later werd genomen. Zij benadrukt dat zij thans nog steeds samenwoont met dhr. D. L., en zij betreurt dat de gemachtigde echter geen enkele controle in dit verband heeft verricht.

In de mate dat verzoekende partij de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte betwist, wijst de Raad erop dat verzoekende partij deze weigeringsbeslissing kan aanvechten voor de bevoegde rechtbank, in casu de familierechtbank (zie artikel 27, § 1 WIPR juncto artikel 572bis Gerechtelijk Wetboek volgens de procedure voorzien in artikel 23 WIPR juncto artikelen 1025 tot 1034 Gerechtelijk Wetboek), zoals in de bestreden beslissing overigens wordt aangegeven. De Raad heeft verder geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde in casu ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en zij de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel – onder meer wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van het WIPR-, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verder maakt verzoekende partij niet duidelijk waarom het gegeven dat zij nog steeds samenwoont met dhr. D.L., de gemachtigde ertoe had moeten brengen om bijkomend onderzoek te verrichten of bijkomend te motiveren. Dat verzoekende partij nog steeds samenwoont met dhr. D.L. doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij en dhr. D.L. elkaar leerden kennen in augustus 2014 en in maart 2015 zijn gehuwd, en hetgeen door de procureur des Konings als een “*snelle gang van zaken*” wordt bestempeld. Evenmin doet dit afbreuk aan de overige gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die volgens de procureur des Konings wijzen op een schijnhuwelijk en die zijn advies uitgebreid worden beschreven. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat het in casu voor de gemachtigde niet volstond zijn eigen standpunt en beslissing te baseren op het advies van de procureur des Konings van het parket te Antwerpen van 28 oktober 2015 en de daarop

volgende weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Stekene om het huwelijk over te schrijven in de wettelijke registers.

Ter terechtzitting meldt de raadsvrouw dat een beroep aanhangig werd gemaakt tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand bij de familierechtbank. Dit gegeven neemt niet weg dat de gemachtigde rekening kon houden met het voormeld advies van de procureur of de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. Verder dient er op te worden gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Verzoekende partij kan, mocht het huwelijk uiteindelijk toch worden erkend door de familierechtbank, steeds een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indienen. In de bestreden beslissing wordt overigens nog benadrukt: *“Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”*

2.6. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende, met name een behoorlijke naar recht gemotiveerde, beslissing is. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 27 van het WIPR wordt niet aangetoond.

2.7. Verzoekende partij voert tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enkel aan dat dit bevel niet rechtsgeldig werd afgeleverd, omdat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd.

De Raad duidt erop dat uit de bovenstaande bespreking blijkt dat de eerste bestreden beslissing, waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, steunt op afdoende en pertinente motieven. De gemachtigde kon dan ook met recht een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren aan verzoekende partij omdat haar legaal verblijf in België is verstreken, en dit op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.8. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond en kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES